

«сукупність довготривалих витрат фінансових, трудових і матеріальних ресурсів в цілях збільшення активів і прибутку».

Зазначимо, що західна економічна наука розглядає теорію інвестицій з мікро- і макроекономічних позицій. У першому випадку в теорії інвестицій основним є процес ухвалення інвестиційних рішень на рівні підприємств, надання в розпорядження підприємців конкретних науково-обґрунтованих методів формування оптимальної інвестиційної політики. У другому – проблема інвестування розглядається з позицій державної інвестиційної політики, політики прибутків і зайнятості.

Як вказують науковці, особливу роль в інвестиційній діяльності відіграє чинник часу, що істотно модифікує мотиви продуктивного розміщення накопиченої вартості. Вплив чинника часу позначається на наданні людьми переваги ефекту поточного споживання благ відносно вкладень у тривалий виробничий цикл з можливим отриманням більшого доходу і відповідного зростання благ у майбутньому. При цьому структура капіталу має другорядне значення.

#### *Література*

1. Крисько Ж. Л. *Економічна сутність інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства* / Ж. Л. Крисько // *Економічний простір: зб. наук. праць*. – Дніпропетровськ: ПДАБА, 2014. – № 89. – С. 168-176.
2. Александрова В. П. *Джерела фінансового забезпечення інноваційної діяльності* / В. П. Александрова // *Проблеми науки*. – 2011. – № 1. – С. 22-35.
3. *Закон України «Про інвестиційну діяльність»* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>.
4. Гитман Л. Дж. *Основы инвестирования* / Л. Дж. Гитман, М. Д. Джонк; [пер. с англ.]. – М.: Дело, 2010. – 991 с.
5. Кныш М. И. *Стратегическое планирование инвестиционной деятельности* / М. И. Кныш, Б. А. Перекатов. – СПб.: Любавичи, 2009. – 238 с.

**Манько Марія**

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Жуковська А. Ю.)

#### **АНАЛІЗ СТАНУ БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ**

Проблема безробіття є важливою на сьогоднішній день не тільки в Україні, а й у всьому світі. За даними ООН сьогодні в світі кожний третій працездатний не має роботи взагалі або має нерегулярний чи сезонний зарібок. Тому безробіття є центральною соціальною проблемою сучасного суспільства.

Одним із суттєвих чинників бідності населення України є незадовільний стан ринку праці, зокрема безробіття і вимушена неповна зайнятість. Бідність спонукає економічно активне населення до трудової міграції, зокрема за межі України [1; с.14].

Проведений аналіз стану ринку праці свідчить, що в останні роки проявилась негативна тенденція щодо певного росту обсягів і рівня безробіття в Україні і за окремими групами населення.

Загалом в Україні у 2016 р. обсяги безробіття порівняно із 2015р. у розрахунку на повний обсяг руху робочої сили зросли на 0,3% [2].

З точки зору ефективного функціонування регіональних ринків праці і забезпечення соціальної стабільності, особливе занепокоєння викликає чисельність безробітних, які не мали роботи більше одного року.

Безробіття не може бути доцільним ні в економічному, ні в соціальному плані, оскільки його зростання створює цілий комплекс проблем: скорочується купівельна спроможність населення, бюджет втрачає платників податків, підприємство – персонал. Зростають ризик соціального напруження, додаткові витрати на підтримку безробітних.

На сьогоднішній день в Україні діє «Державна програма зайнятості населення». З метою вирішення проблеми безробіття створені центри зайнятості, розроблені державні програми щодо зменшення безробіття. Проте ця програма не вирішує проблем безробіття, оскільки в ній відсутні конкретні заходи щодо його скорочення.

Повністю ліквідувати безробіття неможливо, тому що існує категорія громадян, які просто не хочуть працювати. Ця категорія громадян відноситься до категорії працездатного населення. Проблему зменшення безробіття треба вирішувати таким чином, щоб це було вигідно і

робітників, і роботодавцям, і державі [1; с. 16].

Сучасний стан ринку праці України характеризується такими ключовими проблемами: перехід фахівців і спеціалістів у сферу неформальної зайнятості, тіньової економіки, міграція за кордон; погіршення якісних характеристик робочих місць, недостатнє введення в дію нових робочих місць, особливо для кваліфікованих кадрів, що збільшує обсяги та рівень безробіття, знижує продуктивність праці і конкурентоспроможність виробництва; невідповідність між попитом і пропозицією робочої сили, поряд з цим обсяги інвестицій у сферу виробництва є недостатніми для вирішення питань забезпечення безробітних робочими місцями; недостатня державна підтримка підприємництва і малого бізнесу; складна ситуація щодо працевлаштування окремих соціально-демографічних груп населення; збереження селективного підходу при вирішенні питань вивільнення і найму на роботу залежно від статі, віку, стану здоров'я; недоліки системи дотримання норм трудового законодавства щодо режиму і охорони праці окремих груп працюючих [3].

Шляхи покращення стану зайнятості населення в Україні: формування дієвої нормативно-правової бази в сфері зайнятості населення; збереження і створення робочих місць, сприяння розвитку підприємництва та самостійної зайнятості населення; розв'язання проблем зайнятості населення у сільській місцевості; сприяння зайнятості громадян, які потребують соціального захисту і не здатні на рівних конкурувати на ринку праці; надання соціальних послуг зареєстрованим безробітним.

Все перелічене вимагає постійного вдосконалення діючих законодавчих актів з огляду як на негативний, так і на позитивний вплив глобалізації на розвиток національної економіки і соціальної політики, максимального врахування виникаючих під її впливом тенденцій.

Отже, можна зробити висновок, що влада робить недостатньо для того, щоб покращити сучасний стан незайнятого населення. У моделі управління системою зайнятості повинні дістати відображення всі фактори, що впливають на поповнення ринку робочої сили, і мотиви, які формують поведінку населення до працездатного віку, працюючого, працездатного непрацюючого і непрацездатного.

#### Література

1. Гуць М. Проблеми безробіття та рівня життя населення України / Гуць М. // Україна: аспекти праці. - 2003. - № 2. - С. 13-17
2. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
3. Ульяницька О.В. Проблеми безробіття і трудова еміграція українців / Ульяницька О.В. // Актуальні проблеми економіки. - 2005. - № 8. - С. 167 - 172.

**Месаксуді Тетяна**

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри управління персоналом і регіональної економіки Дяків О.П.)

#### **ПРОБЛЕМА НЕМАТЕРІАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ В УКРАЇНІ**

Основною метою, що спонукає будь-яку людину до праці, є потреба в одержанні коштів для задоволення своїх потреб. Ці потреби переростають у мету, котра визначає поведінку працівника та його трудову активність. Нині в Україні працю розглядають лише як засіб заробітку необхідних коштів для задоволення первинних потреб. Але з часом ця необхідність у грошах доросте до такої межі, після якої мета людини буде задоволення не матеріальних, а духовних (вищих) потреб.

Тому однією з найважливіших складових мотиваційного процесу є нематеріальна мотивація. Нематеріальна мотивація охоплює системи заохочення, що не передбачають видачу працівникам матеріальних і безготівкових коштів. Як такі заохочення менеджери найчастіше використовують навчання, консультації, членство в клубах, лікування, медичне страхування, відгули, дошки пошани, публічну похвалу, організацію спортивних заходів та ін.

Для нашої країни проблема нематеріального стимулювання персоналу особливо актуальна, оскільки багатьом компаніям доводиться діяти в умовах обмежених фінансових ресурсів. Тому збільшення грошових винагород працівників керівники розглядають як «розкіш». Отже, необхідно розумно застосовувати різні методи нематеріальної мотивації, що дають компанії змогу зміцнити лояльність працівників, збільшити їхню зацікавленість у прибутковості, зменшити негативні